

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 29 de maig del 2018

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal del Sr. J.V.C. va formular oposició a la providència d'execució de 05-05-2011, de manera que es va incoar l'oportú incident d'execució.

En data 05-09-2011 la representació processal dels Srs. J.A. i D. R.R. i J.R.R. va oposar-se a l'incident d'execució formulat de contrari.

II.- L'Hble. Tribunal de Batlles va dictar aute, de data 29-09-2017, amb la següent part decisòria:

“Estimar l'incident d'execució plantejat pel Sr. J.V.C. al respecte de la Providència d'execució de Sentència de data 5-5-2011 establint que els honoraris d'advocat corresponents a l'incident interposat ascendeixen a 4.197,27.- € havent la mateixa de ser rectificada en aquest sentit tot i imposant als Srs. J.A. i D. R.R. i J.R.R.

el pagament de les costes ocasionades inclosos els honoraris d'advocat i procurador del Sr. J.V.C.”

III.- La representació processal dels Srs. J.A. i D. R.R. i J.R.R. va interposar recurs contra l'aute dictat a la instància i, en data de registre 05-02-2018, va articular l'escrit de conclusions, en virtut del qual, i pels arguments continguts demanava la revocació de l'aute en el sentit de es declari que els honoraris d'advocats, relatius al procediment incidental que va cloure amb l'aute de la Batllia de data 27-10-2003, siguin fixats en l'import de 19.125,60 euros i subsidiàriament en 6.295,91 euros, amb imposició de les costes al promotor tant de primera com de segona instància, havent-se de declarar subsidiàriament que cada part assumeixi les costes pròpies i per meitats les comunes (informe del Col·legi d'Advocats).

La representació processal de la part defenent, per escrit de contesta a les conclusions de data 27-02-2018, i en consonància amb les consideracions efectuades, demanava que es desestimés el recurs amb imposició de les costes processals a la part recurrent.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- La representació processal dels Srs. J.A. i J.R.R. fonamenta el seu recurs contra l'Aute d'instància en tres motius o greuges.

El primer motiu consisteix en impugnar el criteri de la instància i de l'executat segons el qual els honoraris d'advocat no es poden calcular en funció de la quantia, ja que el criteri del Col·legi d'Advocats i de la jurisprudència és un altra i esmenta, en aquest sentit, l'Aute de 29-06-2017.

El segon motiu combat la no aplicació del criteri de la complexitat, ja que incorre en incongruència ultra petita perquè l'adversa no s'havia oposat. L'oposició a la totalitat no és suficient, tota vegada que segons el principi de rogació es requereix determinar els motius d'oposició. Afirmar que el Col·legi d'advocats s'extralimita en el seu informe ja que esdevé una qüestió no discutida per l'executat.

I el darrer motiu es refereix a la imposició de les costes processals, tota vegada que el tribunal d'instància incorre en incongruència extra petita i infringeix el principi de rogació perquè imposa les costes processals sense petició de l'adversa.

II.- Pel que fa referència al primer dels motius del recurs, el que ha assenyalat aquesta Sala en l'Aute de 29-06-2017 és quelcom divers a l'extrem que aquí es discuteix. En aquella ocasió, la quantia s'havia determinat en la demanda per un import de 1.080.000 euros com a pretensió principal de la indemnització i fou més tard, en l'escrit de conclusions, que la part va augmentar la quantia de la pretensió a l'import de 2.506.553,88 euros, de manera que la Sala va mantenir el criteri de l'informe del Col·legi d'Advocats, segons el qual la quantia del procediment s'havia de determinar a la fase d'al·legacions.

En el procediment declaratiu no es va efectuar cap petició d'indemnització, sinó l'enderroc de la construcció que envaïa el terreny. No fou fins a la demanda d'execució que es concreta l'import de la indemnització que pretenia, de manera que la quantia del procés, malgrat es va tramitar com a indeterminat, no es pot entendre determinada fins a l'Aute que posa fi a l'incident d'execució.

Per tant, el motiu es desestima.

III.- El segon dels greuges considera que contravé el principi de congruència que el Col·legi d'Advocats i el tribunal d'instància s'hagin pronunciat respecte de la inaplicació del criteri de la complexitat quan aquest

no havia estat al·legat per la part demandada com a motiu d'oposició, de manera que no n'hi havia prou amb una oposició total o genèrica.

Al respecte, hem de posar de manifest que el deure de congruència abasta als tribunals –no, per tant, al Col·legi d'Advocats en els seus informes–, els quals han de tenir una clara correlació entre les al·legacions realitzades i la part decisòria de les seves resolucions.

Des d'aquesta òptica. La part executada va presentar un escrit, de data 2-06-2011, en el que es remetia a un altre del 27-05-2011, en el que afirmava que els honoraris no estaven calculats degudament, ja que s'indicaven les normes del Col·legi però no la base de càlcul.

Resulta adequat entendre que si una de les parts litigants impugna els honoraris perquè la base de càlcul no està determinada adequadament, això no solament inclou la quantia del procés sobre la qual, en els judicis de quantia determinada o determinable, s'han d'aplicar les normes orientadores, sinó també aquelles altres partides que s'han d'aplicar per a arribar al càlcul concret dels honoraris, com ho és el factor de correcció per complexitat. Entendre-ho d'altra forma significaria una reducció de la impugnació dels honoraris de la part contrària que no s'ajusta a la impugnació total que s'efectua dels honoraris de Lletrat.

Per altra part, aquesta oposició no ha generat cap limitació al dret de defensa de la part executant, tota vegada que després de l'informe del Col·legi d'Advocats ha tingut ocasió d'efectuar les seves al·legacions en relació a l'aplicació o no del criteri de la complexitat.

Per tant, des d'aquesta òrbita d'idees la resolució d'instància ha de ser confirmada.

Quant a l'existència de complexitat, aquesta Sala ha afirmat recentment que “La complexitat ha de ser objecte d'una interpretació estricta i solament podrà ser

apreciada quan existeixin dades objectives que recolzin l'especial tecnicitat o la superior dedicació del lletrat" (rotlle 227/15).

En el present cas, la dificultat del procés no es derivava de extrems tècnics jurídics sinó de la determinació física dels lindars de les finques i dels concrets metres envaïts, de manera que, en tot cas, la complexitat podria recaure en la tasca dels perits però no en la dels lletrats.

Així, la contesta al plantejament d'una excepció de litisconsorci passiu necessari o l'articulació de tres accions diverses (reivindicatòria, delimitació i ad exhibendum) contra diferents persones en el cas present no revesteix una dedicació extraordinària del lletrat ni concorren dades objectives que acreditin l'especial exigència tècnica del litigi, de manera que també des d'aquesta òptica el motiu ha de decaure.

IV.- Finalment, sosté la recurrent que el tribunal d'instància esdevé de nou incongruent perquè imposa les costes processals de l'incident quan l'executada no havia efectuat cap pronunciament en aquest sentit.

També aquest motiu ha de fracassar ja que la norma que regula la imposició o no de les costes processals constitueix un extrem regulador de la pròpia decisió judicial. Així, el tribunal ha de resoldre sobre la imposició de les costes a una de les parts o sobre la seva improcedència amb independència de les pretensions de les parts, atès que el pronunciament sobre les costes processals integra un dels apartats de la resolució judicial que ha de contenir-se forçosament i que resta exclòs del principi dispositiu i de rogació.

Subsidiàriament sol·licita la no imposició de les costes processals i que cada part hagi de sufragar les causades a instància pròpia i essent les comunes per meitat. La resolució d'instància argumenta que s'imposen les costes perquè, malgrat l'estimació parcial de l'incident, la disparitat entre el que es va demanar i el que corresponia ho justifica. Aquest motiu subsidiari ha de ser acollit i correspon a la Sala aplicar les normes sobre les costes processals que no permeten, fora de casos d'estimació íntegra o substancial, imposar les

costes processals. Per tant, s'ha d'estimar i declarar la no imposició de les costes processals d'instància atesa la seva estimació parcial.

V.- La estimació parcial es tradueix en la no imposició de les costes processals d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR en part el recurs interposat per la representació processal dels Srs. J.A. i D. R.R. i J.R.R. contra l'Aute, de data 29-09-2017, dictat per l'Hble. Tribunal de Batlles, i confirmar la seva part decisòria, excepte quant a les costes processals d'instància, tot declarant que no procedeix efectuar imposició de les costes de l'incident, devent cada part abonar les costes causades a la seva instància i essent les comunes per meitat.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-